

angelj, ki me je opomnil moje nekdanje grde lastnosti, katera je vzrok, da sem zdaj prosjak, da ležim tukaj pod tem grmom zapuščen in ubožen, kakor kako zapuščeno živinče, ki si po naravi išče hrane, čakajoč svojega konca.

Otroci se vse bliže primikajo ubozemu starčku. Tudi odrasle je starček zanimal.

„Hvala ti tedaj, ljubi moj,“ nadaljuje starček, „ta kazen je meni tolažba. Kakor si ti danes mene oponašal, tako sem jaz delal v svojej mladosti. Ljudje so me črtili, zapustil sem šolo, zapustil očeta in mater, zapravlil sem jim premoženje, in naposled sem šel k vojakom. Pri vojakih sem izgubil obe nogi. Nisem bil tat niti razbojnik, moje grdo obnašanje proti ljudem, pripeljalo me je v toliko nesrečo. O otroci, otroci, varujte se grdih navad v mladosti!“

Pri teh besedah se vsipljejo starčku debele solze. Niti besedice ni mogel dalje izpregovoriti.

„I kdo pa ste?“ vpraša ga jeden izmed stoječih ljudi.

„Jaz sem *Matevž Jurman*,“ odgovori starček. Odrasli ljudje so ta odgovor bolje razumeli od otrok. Molčé primejo starčka pod pazduhi ter ga nesó do vasi, kjer ga spravijo k dobrim ljudem pod streho.

Zvečer se je stara povest o Jurmanovem Matevžku malo ne po vseh hišah pripovedovala.

Tudi otroci so zdaj znali pripoved o Jurmanovem Matevžku od konca do kraja. Slišali so tudi, kako je Jurmanov Matevžek znal nekdanj dobro pokazati, kako stara Rudečkovca tobak nosljá, kako cerkovnikov ded kašljajo, kako branjevka Lenka hodi, kako se stari Mekovec na palico opira in kako stari graščak gosp. župniku iz tobačnice duhana ponuja!

Brdajsov Francek od tega dneva ni nikoli nikogar več oponašal.

Otroci iz vasi so vsaki dan obiskali ubozega starčka, kateri je najrajše sedel na grobu svojih starišev, kjer so ga za nekolikodni — mrtvega našli.

Dobri vaščani so starega Jurmanovega Matevža lepo k pogrebu spremili.

Stari Rajtar, njegov nekdanji součeneec, mu je dal lep križ postaviti na grob in na križu poleg njegovega imena napisati besede: Danes meni, jutri tebi. —

To so sicer navadne besede, katere pristojé vsacemu grobu in vsacemu križu, ali so jih vaščani otrokom svoje vasi tako-le razlagali: „Danes otrok, jutri starček; danes čvrst, jutri slaboten; danes zdrav, jutri bolan; danes živ, jutri mrtev. Kdor se danes drugim posmehuje, jutri se bodo drugi njemu posmehovali.“

Večer.

Na jasno, razpéto, večerno nebó,
Tak rado ozira se moje okó,
Kjer zvezdice drobne prijazno migljajo.
In luno sestričo med sabo imajo.

Tak mirno in tiho, ganljivo je vse,
Kjer Večnemu slava se vedno daje,
Tam gori je tempelj nebeški nam pravi,
Opira jedino se božjej le slavi.